

IRODALMI FEKETE-ÉS FEHÉR-EN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Pável (Colton) István kötetével

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN SZABADVERSEI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2019/02. szám

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN BEMUTATKOZÁSA

Én, Pável (Colton) István egy vagyok a Ratkó-korszak félresikeredett termékei közül, az a lassan kivesző fajta, aki még hisz a szavak erejében, a belőlük csendülő zeneiségben! Teszem mindezt annak ellenére, hogy túl sok sikert nem adott az élet. Mintegy ötven év küszködésem az irodalom területén néhány száz lelkes olvasót hozott, ami rendkívül megtisztelő ugyan, de igen messze van a kezdéskor remélt népszerűségtől.

Mivel a jó tíz éve abba hagyott - többnyire sikertelen - próbálkozásaim nem vezettek eredményre, ezért nem is adom meg az eddig megjelent vagy elhangzott verseim kiadóját és elérhetőségi helyét. Egyetlen kivétel a Magyar Elektronikus Könyvtárban a kilenc, nevemen megjelent - vegyesen prózai és verses - kötetem, amelyek közül a *Szex, szerelem és egyéb csacskaságok* című bő kétszázézerszer került megnyitásra. Jelen és a második kiadvány összeállításánál az a meggyőződés vezet, hogy az, aki nyomot akar hagyni a világban, a koráról, magáról lehetőleg mind szélesebb témakörben és formában fejtse ki véleményét. Kívánatos lenne, ha az elérni kívánt szélesség a végtelen felé konvergálna, nem hagyva ki egyetlen elképzelhető apróságot sem.

A tervezett két kiadvány figyelembe véve azt, hogy prózai tevékenységem döntően kisregényekből és gyermekmesékből áll, nem tartalmazza azokat, pedig az egyetlen nyomtatásban megjelent *Szerencsészságú Katus* című kötetem is prózai (Accordia Kiadó, 2003). Ám a mesék nem illeszkednének szervesen a verseimhez, míg a kisregények terjedelmi ok miatt maradnak ki.

Ebbe az első folyóiratba az érzelmi vagy értelmi alapon szerkesztett szabadverseimből válogattam!

Míg a - reményem szerint mihamarabb kiadásra kerülő - következő kiadvány a valamilyen ismert versformába helyezett és a szavak játékoságán, ritmusán alapuló szabad - formához nem kötött - verseimet, szilánkjaimat tartalmazná.

Írásaim olvasásához jó egészséget kívánok, kedves Olvasó!

Pável (Colton) István

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN SZABADVERSEI

szó lá mi fá

mintha messzi bércek hangja szólna
peng a gitár bágyadt mollja
minden hangja azt dalolja
szó lá mi fá
szólj lám mi fáj
ha már halkul a vágy
és nem űz a magány újabb harcra
szükség lesz még némely dalra
mely újra és újra feltüzel
mert a lángra csak az ügyel
ott mélyen legbelül
hol a tűz magja hűl
valami még ma is izzik bennem
valami még ma is biztat engem
hogy mély álmomból éledezzek
és szép szerelmemről énekeljek

Szeretkezés

elmondhatom mert mint az atom
oly szilárd bennem a meggyőződés
hogya a bús hús húsba hatol
míg az egyén éne a kéjbe réved
legyőzve néhány röpkre a magányt
nos akkor egy pár félénk lépést gyáván hátrál a halál
mert éled új élet esélye
a körülöttünk s bennünk lévő örök éjben végre
de szép lesz akkor az élet

Egy utolsó kérdés

Azért, mert már rég elfeledtél,
és megunt lomként szemétre vetettél,
még néha végtelennek tűnő éjszakában
- míg üresen kong titkolt vágyad -,
mely küszködve harcol a zord harcosként rád törő
álnoksággal,
mikor magad sem érted, miért,
egy imát mormolnál mindenkiért,
aki élt, vagy él, nos, akkor még
eszedbe juthat a hajdan egekig érő szerelmünk lángja,
mely ékes dalt lop a bennünk megbúvó,
új csatára gyúró,
komor némaságba.

a halhatatlan szerelem után

nagy néha még
az arcom kissrácként pirulva lángra gyúl
míg mostani kedvesem hanyagul fogva a kezem
az élvezetbe nem élvezettel vezet
könnyen meglehet
lehetne közben sokkal kedvesebb
ám mégsem hihetem
hogy álarca alatt oly fanyarul gondol rám
ahogy egy mocskos nagyúr
a körülötte nyomuló nyomorra néz
persze mindig is tudtam
múlhatatlan szerelemmel nem szeret
olyat az ember csak egyszer érez
és azon ő már réges-régen túljutott

de az élet sokszor nem oly rémesen véges
a tréfás sors adja gyakran
a gyatra lélek túlél szívhalált
a vérmes galád magány
nagy érzéstől szenvedő lélekre éhes
jól vigyázz kiskomám
gyötör majd összetör végül megöl
ha éjjel üresnek érzed az ágyad
csak ha minden nehézség ellenére
valahogy mégis párra lelsz
remélhetsz egy kis esélyt
hogy nem egy örök átokkal terhes éltet kell hogy leélj
átérezem mélyen
remélj konokul bután
van érzelmi élet a múlhatatlan szerelem után

Késő

nem ismerem valódi okát
miért is citálom elő idő előtt
a számadás korainak látszó sorát
most amikor még nyitva az esély
és jogos a remény
hogy minden egy nyitott zárkaként széppé válhat
de valóban mindegy már mivel fizet bért a világ
el nem ért vágyaimért
amiért halott álmok közt éltem az életem
nem tudom ki érthet meg
de számomra már semmit sem jelenthet
ha vágyaim megkésett töredéke
magányos síromra hullana végre

Kívánság

amikor a jóság e velejéig romlott
világra - jobbító szándékkal - ráront
jaj nehogy az átkos valóság
ingoványos talaján járjon

Távolból

Be sem vallott száz okból
nem is tudtunk együtt égni.
Mégis én a védő távolból
mobilommal rád rontok!
Mert eszembe jut bájos arcod,
rég látott mosolyod.
Máris szól a jól ismert dallam:
Taram, taram, tataram...
Alig fél perc, és a telcsid felveszed.
A hangod megremeg!
„Te vagy az, István?”
Már tudom! Jobb lesz, ha legyintünk rá, a
fránya igazságra, hisz itt most snassz
minden rút panasz!
Így hazudjuk azt:
„Mint legszebb álmunkban, most is oly boldogok vagyunk!
Hiszen a bánat bágyadt árnyai máshol járnak.”
Feledjük, ahogy újra, meg újra
a múltnak könnyei búsan hulltak.
Amit hallunk, mondunk, mindegy már, hogy igaz,
vagy nem igaz,
de az lenne valódi nagy vigasz,
ha a szakítás miatt
nem éreznénk boldogtalannak a másikat.

Mit is mondjak

Ó, jaj!

Egy halk sóhajon kívül mit is mondjak?

Hiszen a szavak hatalma már-már elveszett!

Megtörtént, ami máskor nem lehet!

Temet, aki még most is szeret.

egy csók volt

amíg izmos ám napi menettől rég elszokott
izgatott nyelveink fuldokolva keresték egymást
valami furcsa dolog vitt fel az érzelmi csúcsra

egy aprócska sejtés

egy féltő gondolat

lehet hogy ez babám

az utolsó csókcsatám

mert holnap már messze jársz

és nekem nem lesz se kedvem sem elég erőm

keresni magamnak egy másik nőt

egy téged pótló érzéki szeretőt

és ettől csókod íze mint a méz

rögtön oly édessé vált

orrunk szánk nyelvünk lágyan összeért

és máris kész volt a jó

az elhagyott hármass érintés

izzott forgott minden körülöttünk

egymásba szédülve jól bejöttünk

benned már-már beért a remélt elhatározás

csak egy csöppnyin múlt csupán

hogy mindenek ellenére meggondold magad

és örökkön-örökké mégis mellettem maradj

Casanova

van rá nyomós ok
amiért egészen eddig
vagy inkább addig vagyok
hiszen előttem legyőzve hever a valaha látott legszebb
női test
kezem nedves a lábam remeg
mégis jól tudva hogy minden tettem
eddig is jól oda tettem
a sötét estétől az ablakom alatt nyújtózó reggelig
úgy önteném e tündér feje búbjától a lába sarkáig
csókjaim nedvét
még a Hajnalcsillag is észlelné hevét
a pusztító szenvedélyt
amely halotti lepelként elborít
a rangos égitest biztosan érzi ezt
mert nagy száját kitátva
hangosan épp nekem kiáltja
azért hogy a földön is mennybe énj
mesés lelkedbe égetve mennyit érsz
ha gyönyörtől újra és újra tűzben égsz
így egy hang a jövőből hiába is szólna
előtted titkolva
romlott virág hullik majd sírodra
habár most még száz lány vár rendre
örök éltet idéző igéző csókodra

Utólagos engedelmeddel

megosztottam másokkal is
amit csak ma csak neked
mint a legszebb nőnek írtam

Emberség

nem az unalomig ismert
hibáiért említek egy rég letűnt rendszert
és nem a bűneit védem
így nem is a bűnösökért imádkozva
ereszkedem térdre
ám nem a régi eszme
a valaha sokaknak fényesnek tűnő lánglelke
tett örökre tönkre
és hoz most igazán tűzbe
most mikor már mindennek vége
mélyen magamba nézve
az hoz igazán tűzbe
ha gondolok a mára már feledett
akkor jelképesnek vélt
EMBERSÉG-re
amiről hajdan úgy véltem ami van az túl kevés
így nem is ér semmit
és boldogan hagytam az egészet veszni
ki hitte volna
hogy az az egykori „semmi”
csekélyke töredéke
mily értékes tudna ma lenni

nem adom fel

egykor egekbe törő szerelmed izzó gejzírje
folyton tavaszt hozott
zord magányom pusztító telébe
nos akkor
bármit is reméltem

azt biztosan elértem
de mára hideggé válva
tört le e dús pára
furcsa csúcsa
amely megfordulva
hegyes jégcsapként tépne húsba
hisz lemondásba bágyadt
árva szívemre támadt
még a megmaradt feszítő indulat
sem biztat közalgó győzelemmel
mégsem tehetem
hogya elcsüggedjek
hisz a holt reményt mint a bűnt megvetem
így nem adom fel
valahogy biztosan meggyőzlek
vállalva jövőnket
bátran megölelhetsz
mert a rosszat bennem
már réges-rég megölted

Rossz mese

miféle mesét regélt az éj
mi hol volt hol nem volt
akár egy fehér folt
a végtelenben
egy bizonyos értelemben
a semmit sem érő életemben
már nem is fontos bármit tudnom
elnémult már az én kolompom
ami hozzám elvezet
úgy hiszem hogy elveszett

Vajon lehetne még

Vajon lehetne még ma is az ég
épp olyan kék mint valaha rég
valahogy úgy ahogy ifjú koromban
mikor még a lét
nem fürdött naponta ronda
feketére érett koromban
míg agyamba csak tiszta gondolatokat toltam
fehér volt minden körülöttem mint a hó
amely gyakran úgy esett
hogy reggelig méretlen esett
hogy elfedjen bármely hazug kételyt
amely csúf gonosz törpeként ébredhetne bennem

Eszembe jutsz

Hűvös az éj, feléled a szél,
meglibben a gyűrött függöny nyitott ablakom előtt.
Kisszobámat betölti a friss levegő,
amely gyorsan körbeölel,
míg vérekes kezével nyúl felém a múlt,
újra eszembe jutsz!

Ma

juj már túl sokat voltam
a nemes érzelmektől hevülő jó fiú
de ma kedves olvasó kiszóródott már a só
ezért kérem engedd meg
egy kicsit ma rossz legyek

így szabadon a bűntudatom adom fel
nem is csecse az Andi csecse
mi alig látszó dombocska
a végén egy-egy gombocska
csak ímmel-ámmal meredezget
hiúságom most legyezget
mint az atom ráhajthatok
a közeledő csúcspontra
ahogy nézem én megértem
a mai szex most ingyen lesz
jól tudom hogy úgy megy ez
a spriccelésnek íve lesz

boszorkányszálka

megéltem
hogy végre megértem
végül is mért jött el
a hajdani édes
szerelmem keserű vége
hogy az a valaha régen
szemembe mélyedt
fránya boszorkányszálka
sem láttathat téged
többé már szépnek
kérges szíved miatt
hiába ágáltam veszettül
míg szívem úgy elnehezült
hogy belőlem kihalt az imádat
már nem is kívánlak
felül áll minden vitán
bármely tornán

örök győztes az induló realitás
amely felettem állva
folyton csak ezt kiabálta
százszor megmondtam neked
ne tedd őt feledd
válaszd inkább a galád halált
mint hogy őt magát
elfogadhatónak találád
mint nagy pofon
csattant a szó arcomon
amitől végre észre tértem

Enyém voltál, enyém leszel

nem akarok ötolni-hatolni
álszent ám szép hazugságokról könnyedén dalolni
én mindennél jobban beléd kívánok hatolni
de nem csak a számomra oly sok kéjt ígérő ígésző öledbe
téged szorosan ölelve
nem kis részben de egészben
be egészen illatos bőröd alá hogy ott éljek benned
végleg elérve hogy ezután már soha-soha el ne veszítselek
te szép egyetlenem

Még egyszer

mint akin oda-vissza
többször átgázolt e tetves élet
oly kevésbé gondoltam volna
hogy valaha csupán saját magamért
egyszer még őszintén újra szeretnének

Még most is

Ha tar koponyám mohával benőtt üregébe
ordítva benéz a szél,
majd ő is megül, elcsendesül,
mint a gondolat, mi mindvégig ott maradt:
lehet, hogy rég szemétre vetett a végzet,
de még most is szeretem szép Emesémet!

Világgá kiáltom

mielőtt a nem anya szülte
átkos vad szürke alkony
bőszülten rám ront
legfőbb ideje lenne
szemérmem feledve
a világgal megosztanom
büszkén felvállalt tanom
nélküled semmit sem tudnék
szerelemről szexről testiségről
törékeny életem megannyi vezérlő értelméről

Férfi vagyok

attól még nem csak komor folt vagyok
egy üres szoba kopott falán
hogy nem akarok mindig erősnek látszani
mintha tudnék szárny nélkül az egekbe szállani
ez azért is így igaz
hiszen a látszattól eltérően a lelke legmélyén
egy erős férfi is csupán
a sír legszélén szédelő esendő ember

Ostor

micsoda olcsó ostoba csoda
hogy sorsom mintha volna karikás ostorom
szívesen ostorozna végtelen fájdalmat okozva
fokozva a belőlem kihajtó bugyuta bánatom
amiért csüggedten láthatom
semerre sem lelem aki majd énvelem
táguló végtelent egyszer majd észrevesz
ám addig boldogság ég veled
mert nélküle elveszek és egyedül élhetek

Pár szó a Hazáról

őszintén belátva hogy mostanában
nem vágtam élezett fejszémeket komolyabb fába
mintha nem néznék elképedt szemmel erre a világra
és nem venném komoran észre
millió embert mi taszít térdre
hogy szinte észre sem veszik
alig telik sokuknak fekete kenyérre
üresen kong a városi könyvtár
hiába hull a sok sós könny már
gondozatlan földön nő fel a dudva
élünk mi búsan arcra borulva
igaz mindenki tudja
ahol harc dúl ott a fog kintől csikordul
mert úr lesz az erőszak
mi a gonosznak rengeteg erőt ad
és saját magától minden csak rosszabbra fordul
pontosan bele a bánatos reménytelenségbe
én semmit sem értve

nézek állandóan félre
mert mi mást is tehetnék
ha nagy néha megfejteni vélem
egy-egy valós baj igaz eredetét
de a megtalált megoldás csak újabb gondokat szül
és a bakancslistám azzal sem rövidül
ami gond az folyton fojtón rám tapad
hiába is kínoznám magam
valahogy mégis
örökre itt marad bennem egy érzés
mely némiképp egészzé összeállt
mit nekem eszme vagy rendszer
a lényeg tényleg az hogy amíg a szív dobog
hazádat családod jobban féltsd szeresd
mint tenmagad

vendégem érkezett

boldog vagyok hogy elképedve vélhetem
újra élvezem életem
hiszen a köztünk lévő
köd szülte szürke távolság miatt
egy mára már szinte ismeretlenné vált vendég
bekopogott hozzám nemrég
és ettől minden megváltozott
virágba borultak a fák
mosolygós gyerekek játszanak újra az utcán
a minap gond nélkül lehajoltam
maflást adtam a hátfájásnak
majd visszadobtam egy elgurult labdát
aztán van más
megsimogattam egy sok-sok foltos

elém tévedt kutyuskát
napközben valahogy a nap ismét rám ragyog
ahogy lelkesen haladok gyalog
a lábamon sem égnek sebek
és bármely út a mennybe vezet
ugyanaz a világ hever előttem
amiben egyszer felnőttem
mégis válaszra várok
azért hezitálok mert valóban meglehet
csupán a megújult képzelet mi ennyire megvezet
de nem nem reszketed lelkembe
súgja bűgva a vendégem gyönyörű neve
megjöttem itt vagyok én az Örök Szerelem

Nárcisz

Naponta kedvem szárba szökken
könnyen táruló öled
közvetlen közelében
mint élénk sárga nárcisz
napfényben fürdő völgyben
álnok vágytól nem gyötörve
élek az élet bódító boldogságára törve
téged látva szépre várva szívemet is jól kitárva

Romlott virág

az ám ahogy hallgatom lazán angyali hangját
nem is gondolom ma már hogy veszemre
romlott virág nyílt a hervadó kertemben
kit érdekel hogy másokkal is ezt vagy azt tette

őket is a mennyekbe emelve
ha előttem naponta térdel
így édes lényed kérges szívemig ér el
rendre feltöltve kéjes bizsergéssel
míg éles karomként tép belém a szerelem
semmit sem tehetek hiszen én így is szeretem

Hiszem

igen mélyen hiszem hiszen én is érzem
mily szörnyen messzire tűnne
belőlem minden felkent gonosz
csupán attól hogy régen kivont
nemi harcokban keményre edzett fegyverem
formás lábaid elé téve
mint antik örök őrző istennőt
az életemnél is bőven jobban szeretnék

Harangjáték

Mint kopott tavalyi gúnyám,
oly csúnyán megszokott dolog,
hogy sok okos harangként kong bennem az üresség.
Kókadt elmém, száz üres emlék,
csalóka nemlét, az csupán véletlen,
hogy nemigen tetszik ez a kéretlen harangjáték,
mit tessék-lássék alapon most csüggedten hallgatok?
Nem! De fél hétig mégsem engedek,
azután még kissé sután, minden mindegy nekem alapon,
teljesen felébredek,
és lassan, ahogy az álmos nap haladgat, magamtól felkelek.

Valamit jelez

nem olyan nagy dolog
mintha végre megtalálnám
az univerzumot mozgató erő
mélyben rejtőző pontos lényegét
én mégis rettentő boldog vagyok
hogy messzi hangzón megfogalmazhatom
vajon mit is jelent mert tudom valamit biztosan jelez
hogy mit nekem
valaha várható kárhozat embert próbáló áldozat
én akkor is mindent megteszek
hogy életed velem vagy nélkülem
mint a virágoktól ékes édes természet
örökké éppoly szép legyen
ezzel én igazán elértem
amit valaha régen alig titkoltan reméltem

NANE*

még a máskor
szűk ereimben hűvösen csordogáló vérem is felforr
attól amiről szól
a magába zuhant lelkemben
szüntelen visszhangzó e modern kor fájó története
arról akin nem segített sem kérés sem könyörgés
mert az sem óvta meg
a méltatlan megalázástól rablástól fájdalmas veréstől
Istenem mondd merre néztél hogy nem védted meg őt
az ártatlant az ezután is kedves és mosolygós nőt
éppúgy ismerem a kőbe vésett vásott tanácsot
a hozzánk vágott a kőért cserébe

eldobandó nem több hetes kenyérről
mint a tényt mi szent igaz
a tetves tettes tettétől eltelve boldogan elszelelt
a nagy baj az lehet
hogy nem akad torkán a falat
és átkos bűne mindedig büntetlen maradt
igen megingott az igazságba vetett mély hitem
habár mindig is irtóztatott
a gaz sátántól megáldott átkos erőszak
mégis elszántan kérem kegyed engedd meg nekem jó Istenem
hogy a mindedig késő bosszúd
hidegfejű eszköze legyek
mert szeretném újra hinni neked is fontos
hogy teremtett világod minél emberibb legyen
hol félelem és szorongás nélkül élni
még egy gyengécske
mégis életet adó nőként is lehet és érdemes élni

*Megjegyzés: * Nők a Nőkért Együtt az Erőszak Ellen Egyesület*

még nem szerettem

sokaknak talán csak dagadtra csépelte csalán
meztelen hasán a kiejtett szó
mely hangzatos salaknak tűnhet
habár én teljesen őszintén mondom
az az én rettentően terjengős gondom
hogy soha így a bő hatvan évem alatt
mely bőven rám kent sarat
senkit még a velem és bennem élő folyton évődő
túl hamar sértődő érzékeny lelkű egyént elvértve
sem szerettem úgy ahogy most téged

Ezután

Én is érzem, mily szörnyű vétek, hogy súlyomhoz képest
mily gyakran sok vagyok!
Olykor már a csapból is én folyok!
Nem is osztom meg ezután bután,
naponta egy-egy újabb tetves versem!
Ezzel lehet,
önteltnek tűnő hibám némiképp majd jóváteszem!

Sorsunkon elmélkedem

drága szerelmem méltó tárgya
jó „bőr” vagy istentelenül
és én imádlak rendületlenül
bár forró hitem folyton ráfeszül
az általam hiába remélt hitvesi ágyra
jól tudom szent hazám
te lazán mindig jobb voltál hozzám
mint ahogy igazán talán
kiérdemeltem
ezért gyakran én esendő gyatra lélek
bizony attól félek
hiába százszor megszolgált
ezerszer megdorgált apró érdem
hisz álnok kámforként elfogy a száanalom
mi aztán nem lesz szerelmünknek biztos alom
akár egy zajos lakodalom
a mára jobbra vágva
mámorba révedt drága jó vendégnek
azután már hiába hívhat téged
a lényemet rejtő fényes kikötőbe

az egyre fogyó hozzám kötő aprócska érved
amit mondom meg sem érdemeltem
tudom a sors gyakran dob oltári nagy változást
elcseszett életünkbe
mégis ha minden efféle gondom
mégsem sikerül végleg félredobnom
azoktól megtisztulva élnem és ítélnem
akkor túl hamar elveszítenélek

Igaz

Szent igaz
mint távolodó apró bogár
rendre halkuló nesze az éjben
bennem is egyre elhalóbb a vigasz
valahogy áttörve mondhatnám ledöntve
minden eleddig fékező gát
így sohasem remélt verseket írok én hozzád
de a szexen kívül mára már
lassan ez az utolsó érv
ami még melletted szól
és látszólag értelmetlenül vonz feléd
oly rideg a gyakran átélt felismerés
csak szédítesz nem a boldogságomat építed
bárcsak a vaksorsom ne adná hogy annál
naponta száz fontosabb dologra akadnál
én már rég a versekért élek
ilyen a szívem benne szüntelen harcol az ideg
így a változás jobb ha kívárja sorát
addig továbbra is szólítsuk egymást „szerelmem”-nek
és jogos kétségem vakon félretéve ahogy régen
még a pokolba is önként követlek téged

egy lapát a nem olvasó olvasóktól

jól tudom mily szörnyű átok
amit most kívánok
amivel eléd én kiállok
és jó nagyot kiáltok
kedves jó olvasó
kérek adj egy szívlapátot
hogy pár tucattal több marék sárgaföld
megvédjen magamra maradt magamtól
fájdalmas gondolataimtól
melyekből ím a kín integet ismerősen felém
hisz megfáradt már a szív
megdermedt már a hit
hogy valaha jobb lehet veled
mert látom nem szeretsz
bár holnap talán forró könnyekkel temetsz
mikor egy mély gödör ásítón kér rögot
és üt sebet lazán a meggyötört múlt megsebzett falán

Felismerés

Miként nem várt boldogság
szállt vállamra
az így már
logikusnak tűnő felismerés
botor módon téged féltve
sem léphetek szavaimmal többé félre
hiszen megértettem végre
minél szabadabban engedem
hogy azt tedd amit igazán szeretsz
cserébe annál több kedvességet adsz majd
egyre boldogabban nekem

Megosztott titkom

Boldogságom legfőbb titka
- és akad abban jócskán erotika -,
hogy minden röpke percet
nyertes istenként imádtam
amit itt, a földi mennyben,
részben benned,
ám tőled egészen megigézve
tölthettem el!

Sírvers!

Bánja kánya, bárki látja,
elköltöztem egy más világba.

Túl rövid

félek hogy tényleg
már túl rövid az esetleg még előttem álló élet
ahhoz hogy nem örök vesztésként ugyan
ez bármily nagy gubanc
előtted ne essek boldogan térdre
hogy jogos hálámat kifejezzem végre
elvégre távoli csillagok
sápadtnak látszó fényét
formázó hajdani szerelem mulandó emlékét megértve
magányos lelkem
idézted fel bennem
és ettől újra édes az élet
és ismét élek
míg végtelen imádlak téged

nem adom fel

mikor egekbe törő szerelmed izzó gejzírje
folyton tavaszt hozott
zord magányom pusztító telébe
nos akkor bármit is reméltem azt biztosan elértem
de mára hideggé válva tört le e dús pára
furcsa csúcsa amely megfordulva
hegyes jégcsapként tépne húsba
hisz lemondásba bágyadt árva szívemre támadt
még a megmaradt feszítő indulat
sem biztat közlő győzelemmel
mégsem tehetem hogy elcsüggedjek
hisz a holt reményt mint a bűnt megvetem
így nem adom fel
valahogy biztosan meggyőzlek vállalva jövőnket
bátran megölelhetsz
mert a rosszat bennem
már réges-rég megölted

a zuhany alatt

máskor is százszor is láttalak már fedetlenül
ezért mikor a nyitott ajtón keresztül a fürdőbe léptem
te gond nélkül engedted nézmem
ahogy önfeledten a zuhany alatt álltál
mint egyre rohanóbb hegyipatak-áradat
folyt alá számtalan vízszugárnyaláb
testedből látványt bőven hagyva
semmit sem takarva hagyta rajtad
millió apró gyémántporként csillogó nyomát
közülük némelyek

utat találtak apró melled remekbe formált halmi között
amelyek oly pontosan határozzák meg múltam
és a konok sorsomat végleg eldöntő jövőm
te anyagi ártatlansággal nyúltál a combjaid közé
hogy tisztára mosd annak izgató tövét
gondoltam hogy is tudnálak drágám
tervezett kérdésemmel megzavarni téged
így egy darabig csak szédülten néztem
ám okozott rajtam némi változást
e tündéri álomnak is túl szép látomás
így zavaró ruhámat magamról levéve
minden szó nélkül csendben
szorosán melléd a tus alá léptem

Csóró csók

kevés nem elég ha olykor csóró csók csattan
fáradt gondoktól rovátkolt ráncolt arcon
igaz az aki kapja örömmel hagyja
és könnyedén adja ki adja
majd szótlán egymáshoz bújnak a fia s az anyja

Megbántottál

Habár a könnyedén okozott sebek nyomán
jócskán javít a szívből jövő bocsánatkérés
ám az mégis csak felszíni sérülést érint!
A lényegen csupán a tartós kényeztetés
ígérhet jogosan némi változást,
és hozhat elcseszett kedvemben
megbántott lelkemben jelentős változást!

Öregszem

mint a legtöbb megtört
az élet kényes rémes hegyét megjárta egyén a leszállóban
hol az útja majd nemsokára átvezet egy más világba
én is félve remélve visszanézek
hogyan egy csepp örömet megidéztek
az elmém szent ég a múltba réved
mennyi szép kép vonzó emlék mit végigéltem nemrég
de jaj már lassan vár a nemlét
súgja egy hang újra és újra
nem akarom tudni így tagadom
bár ezzel magam is becsapom
minden nap nagyobbra dagad annak az esélye
hogy hűlt testem lesz ezer éhes féreg étke
vagy a mardosó tűzvirág ki akkor is imád
egy forrón izzó csókot rám lehel
amitől lehet elégek végleg érted

Dühöngünk

ész nélkül dühöngünk mint ezer tank dübörgünk
míg egymás fülébe mekegve üvöltünk
kellően át nem gondolt félelmetesen végzetes
értelmetlen félelmeket
amik négyzetesen
emelik az egyébként sem csekély esélyt
hogy mára gaz szavaink igazsá válva
vágjanak minket majd erősen szájba
nos valahogy így szökken szárba
a földi pokol korai lángja könnyedén ránk találva
még a magába bágyadt másvilágra sem várva

Engedlek szabadon élni

mint amikor tavaszi szélben reszketnek
az örökzöld tuják ingatag ágai
a múltnak árnyai intenek felém
nézd öcsém minden változik mi újról álmodik
és jól tudom
a mának mára már nem az a drága kihívása
hogy hogyan is mondhatnám el neked
én nem tudok élni nélküled
hanem arról kell mindenképp meggyőznielek
a mindig is önző szerelmem mellett
én engedlek szabadon élni
hogy boldogan megleld az életben
a hozzád mint árnyékhoz a fény
késhez az él
éppoly méltó helyet

érszűkület

érdekes mekkora élvezet ha a nyertes az égbe megy
bár némi szimpátiád
legyőzte végre az irántam kezdetben érzett
évtizedes korkülönbség szülte apátiát
ám én mankó nélkül
lassan már nem megyek sehova
ha az érszűkület legyőz majd engemet és engedem
hogy két oszlásnak indult lábfejem
egy műtőben hentesek lemetéljék
korkülönbség ide vagy oda
mit számít már ha hajt az izzó vágy
mostanság naponta órákat töltök azzal

hogy lábfejem lelkesen dörzsölgetem
hogy némi friss vér állítsa meg a halódó sejtjeim között
futkosó rothadást
én elfogadom tényként legyőzött nyomorékként
nem engedhetem meg végképp
hogy elcseszettnek láss engemet
bár a sors karmol üt keze mégis int
majd hasig belénk hasít
de én megőrzöm a nekem kimért javam
nem adom meg könnyen magam
még nem győztek le
ezért a cseppet sem remélt elkeseredés
mint a szeptemberi BÚÉK-kívánság
még túl korai lenne
hisz jól tudom mert pontosan jelzi
minden suta mozdulatom
téged kereső buta gondolatom
akárhogy is de mégiscsak
valahogy vagy nekem
és valóban lesz görög a falóban
hisz te egy megírt sorsát is legyőzni kész
nyertest érdemelsz

pár szó a szerelemről

egy megtért bűnös szédültségével érzem
mily ártalmas vétek
így szeretni téged
mert a kései szerelem tűzforró vizében
- így szól a szigorú ítélet -
sápadt hóemberként semmivé olvad
az esendő lélek

Taramm taramm

taramm taramm olyan a zaj
mely reggelente
bennem magától keletkezne
ha botor módon én azt hagynám
mintha maguktól elszállt
elszánt kőfaragók
életlen vésővel vésnék
tépnek szét az agyam
gyötör a kín
a rám törő hatásos méreg
amely tényleg
érző testem felett száguldó lovak patáját idézi fel
magamon kívül kiáltanék
fáj a hátam a lábam a vállam
ELÉG
rút dolog az öregedés

Talán nem késő

mikor nem is édes nyelved mélyen a számba dugtad
gonosz alkoholgőzzel telített fejemet többször hátrahúztam
akkor még nem tudtam
hogy egyszer majd szeretni foglak
úgy ahogy soha senkit eddig még
most egyedül ülök ágyamon
hull a könnyem hagyom
mind fénylő gyöngyszem neked adom
s nem kérek érte mást
csak egy vad egymásba olvadó területfoglaló csókcsatát
szent ég mennyivel több kéjt adhatnék most
mint amikor még csak te szerettedél

Sorompók

naponta csukott sorompók dőlnek sorban nagy halomba
ám nyomban újakat terem magának a vértelen képzelet
amelyek továbbra is visszatartanak attól
hogy a megkívánt irányba haladj
hogy könnyedén elérj oda
hol az előkelő örök nyár sejthető
hol minden jó elképzelhető
és minden szép megszerezhető magadnak
hol tízezrek hisznek a szavadnak
és olvassák verseid mind
hol a múzsa napi csókjja
mint hűvös szellő lágy keze
micsoda csoda zene arcodon meglegyint
és gyönyöre így nem int hanem megint
a mennybe visz

a küzdelemről

néha mint az eredendő jóság a léha bűnt
oly átkozottul gyűlölöm magam mert hagyom
sőt kimondottan élvezem hogy rám szorulsz
hogy így is fontos támaszod vagyok
szárguló korunkban félelmem mérgez és ébreszt
csak kettesben csoszogunk gyalog
míg a pénz tekintélytisztelet másfelé oldalog
már tudom bűnös vagyok
ha bármely sejtem egy cseppet is sejtette volna
hogy egyszer majd a naponta feltett kérdés
az ugyan miért
új értelmet kaphat ha lesz kiért

én tüstént harcoltam volna bármiért így mindenért
és nem álltam volna oly sokszor magamtól félre
hogy az értelmetlennek tartott nyeresre
- hisz egyszer úgymint mindennek vége -
lényemnek ne legyen semmi esélye
nos akkor
most öklömnyi gyöngyöket szórhatnék formás lábaid elé
hogy azokon járj
hogy a szükség soha ne találjon rád
és lépteid nyomán nyíljon száz virág
hogy tiéd legyen egy gyönyörű világ
de így csak önmagamot adhatom
mert a mardosó büntudatom micsoda fura érdem
megtartom magamnak végleg

a határ rossz oldalán

Mikor kószának látszó szálló felhők közül
feltűnt majd elért az odáig „messze még” és kiderült
mily valószínűtlenül szerelmes lettem beléd
én a vén legény míg szédülten repültem
oly messzire kerültem
minden korábbi egyenesági kővé fásult tapasztalatomtól
mint kancsal fagyok a Kanári-szigetektől
így szükségből szült sablonjaim azon nyomban
mint porcukorból font halászháló
oly használhatatlanokká váltak
azóta nem értek nem mérek semmit
ezért is tévedek ennyit
számomra érthetetlen októl vezérelve
járom be egy abszurd világ váratlan feltárult két oldalát
szörnyű átok de nem látom hol van az odaát
hol minden erősen tiltott

így meglehet bár rossz szándék nem vezet
de tőled olyat is kérhetek
amit épp ésszel nem lehet
úgy bátran mondj nemet
ha némely kérdésnek álcázott ostoba felvetésem
túlzott zavarba hozna téged
mert átlépné a számodra megengedhető dolgok határát
úgy valóban álljon meg a menet
mert útja rossz irányba vezet
ne hagyj hogy benned az elkeseredés megnőjön
hogy a végsőkig gyötörjön
hiszen könnyen megeshet
hogy egy vak nem ismeri fel
hogy a válaszvonal melyik oldalán jár
és hol van már a tiltott odaát
de lassan majd felnyílik szemem
ha annyit szólsz kedvesen
kedvesem ne kívánd tőlem ezt
ha botor mód az okokat firtatva
rákérdéznék hogy miért
a szemembe nézve csak annyit mondj szépen
csupán azért mert erre én kérlek téged
és tudom hogy ebből én ostoba lélek
máris mindent megérték

Két véglény

Ha oly ártatlan véglények lennénk,
mint két apró féreg,
melyeket nem riaszt közeli nemlét,
és nem érint emlék,
én akkor is keresnélek,
hogy örökké melletted éljek.

te és az egy igaz szerelem

habár vészesen gyorsan hátrahagytam
a valaha szabadon szárnyaló gondolataimat
mellőttük minden lehetőséget
hogy ezután majd megtegyem
amit eddig bármikor megtehettem volna
ha hozzájuk lett volna egy csepp érkezésem
ezután már csak a háttérben égnek a baráti fények
igaz eddig sem igazán sokan lelkesedtek kegyeiméért
számomra a valaha tágas végtelen
aranykalitkává vált ma már
hiába szólna bármely intelem
én akarom hogy örökké így legyen hisz semmiségért
amit magam mögött hagytam cserébe oly sokat kaptam
hogy mára már megvan mindenem
ami valóban kell nekem te
és az egy igaz szerelem

Mára már

a váratlan támadt
merész felismerés árnya
szörnyen meglepett
hisz valóban könnyen meglehet
túl önző fráter voltam
némely hosszúra nyúlt páros éjszakán
mikor a szeretkezés vágya
győzelmi táncát járta felettünk
míg unott ölelésbe meredtünk
én görcsösen próbáltam
a valahogy furcsán

magamra maradt magamnak
némi égi örömet lopni
persze közben neki is jó volt
mint nemes óbor
e gyakran ismételt hóbort
ne többet csupán ennyi szót
a hajdani testi örömökről
ám valami megváltozott mára
leginkább örömöm tárgya
hisz fontos lett nekem hogy lássam
lángra gyúlt arcán a hajnalpírt formázó rózsát
a megnevezhetetlen tájakon kószáló szétomló tekintetet
ahogy csodásra formált teste
szemérmet feledve görcsösen rándul
és izgalma rám hull mint ezer mámoros lepel
miközben megered nedve
persze engem is ezzel a mennyekbe emelve

Egész életemben

Mindig is szerettem a szerelmet!
Ezért egész életemben engedtem,
hogy bennem - bármely aprócska kezdet -
győzelmes erővé a legteljesebben kiteljesedjen!
Sőt, ezen felül, erőn felül szédülten caplattam utána,
mint egy eszement!
Megtörtén kerestem, vajon hol lelem fel
a sokaknak ártó, csak gyötrődést kínáló érzést.
És ha már végképp nem találtam,
szinte bárkiről elképzeltem bátran,
egyszer majd ő lesz a társam.
Hisz akár meg is felelne, ha valóban ő lenne!

Habár mindezt valóban tudtam,
mégis meglepetésként tört rám egy álom,
amelyben újra végigéltem tengernyi tévedésem!
Közlegő ébredésem elűzte növekvő szenvedésem.
Már ébren, arra gondoltam leverten:
„Jaj, mennyi méltatlant szerettem igaz szerelemmel,
bár eb, aki mindezt már bánja!
Hisz eltölt a hála, ahogy a mellettem pihenő,
csendesen pihegő, szerető kedvesemre nézek.
Már tudom, hogy végre valóban elértem,
mit egész félrement életemben hiába reméltem:
Egy megvalósult, igaz szerelmet.”

úgy vélem

talán egyszer sikerül és valahogy megérted végre
a döntéstől félve ne állj mindig kishitűn félre
bár az életben gyakran sértve az elképzelt jog
hogy ki mit érdemel csak annyit érhet el
szörnyű kár hogy valóban nem tudod
mint sújt ez tégedet
mert az életben minden szépet jó
bármikor és bárhogyan megérdemelsz

Búcsúlevél

Konok kínok közt haldokló remény,
remegő kezemben ázott búcsúlevél.
Szememből ömlő ösztönös könnyözön,
lapjait lelkesen öntözöd.
Meglehet, mint macska zsákmányolt egerével,
játszik velem a képzelet.

Arcod látom, melyet pír tüze éget,
zavartan a földet nézed, átkos döntésed magyarázod éppen.
Jeges kezével hirtelen kócos hajamhoz ér a feltámadó északi szél,
és legott, mint fagyott gyümölcs hull lábaim elé
a komor kétségbeesés.
Lám, új társam, mily hamar rád találtam!

eredendő rejtély

könnyektől harmatos szent ég
talán az elképzelt válaszra rátaláltam már
hogy rejtett erővonalak mentén
hol lapít a tetteim vezérlő
eredendő rejtély amely esetleg az lehet
hogy valóban miért oly rettentően fontos nekem
bár történjen bármi rossz velem
csak az életben ő mindig igazán boldog legyen

Egy születésnapon

volt egy kor te nem is tudhatod talán
egy öcsi te lány vagy talány
haj mikor a hosszú haj még tiltva volt
mint a becsületen a piszkos folt
de úgy rémlik valami mégis
valami szép is valami remek történhetett velem
mi mágnesként vonzza vissza
a tiszta múltba elrédedt énem acélos képzeletem
ó volt egy kor egykor
mikor én még a kezdők reményét hordtam
gondoztam földhöz ragadt magamban

amíg tehettem amíg lehetett
de mért is jutott ez éppen ma az eszembe
mikor ma töltöd be huszadik éved
s oly szép ez vagy mégsem
hisz az ünnepi hangulat csak félbemaradt mozdulat
mikor egy pillanatra a láb megáll és nem fut tovább
a körülöttünk s bennünk lévő mélybe
a szétfolyó reménytelenségbe
amit ez a kor oly kéretlen mér a legtöbb fiatalnak
ki ha rossz helyre született
az élettél sem csinál túl jó üzletet
nekem is fáj ahogy csattan a szülinapi tóaszt
és a szó kissé bántó
pedig bennem a szándék nemes
látod most én is könnyezem
míg ez az érzés téged az égbe emel

Kezdet és vég közte némi szerelem

Kezdet és vég közte némi szerelem
ez mindenképp kijár nekem
ha már nem túl bölcsen elgyötörten
erre a konok világra jöttem
persze nem ad vigaszt habár szent igaz
sehogy sem választhattam volna magamnak másikat
talán egy olyat lazán
hol nem kellene jó előre megfizetnem
minden nehezen összelopható apró örömért
az összes még el sem követett földi bűnömért
de még sincs kellő okom panaszra
hisz minden bajra gyógyírt ad ma
a más dimenzióba emelő ölelő szerelem
oly jó az hogy vagy nekem

Már elmúlt

Már elmúlt a „boldognak érzem magam”,
mert nem vagyok boldogtalan,
súlytalan idő.

Már elmúlt, és nem több, mint egy lassan fogyó álom,
amelyben megint int felém a múlt.

Már elmúlt, és magával ragadta
a vagyok, de mihaszna útkereső, de útra nem lelő,
csak a borút látó - fájó, a jót fekete felhővel fedő,
valaha rám dőlt időt.

És vajon mi maradt
gyakran magamra maradt magamnak?
Csupán e válasz nélküli félénk kérdés!?

De nem, mégsem akarom ezt hinni!
Hisz a nihilbe hajló semmi sem jobb,
mint a biztos rossz!

Így legfőbb ideje lenne megtalálnom az álnok
bújócskát játszó, árva választ!

Várok rád

mint százezer érv ég belém
minden vággyal telt dobbanás
és folyton fojtón új kínba merít
bármely röpke pillantás
amelyik utánad hiába kutat
mert eltéveszt célt amíg téged el nem ér
és minden másodperc
egy egész trillió elvesztett évmillió
amikor ily fájdalommal teljes
szerelemmel várok rád

amíg

amíg változatlanul feldúl hiszen elér
majd halálra vág elcseszett életem
valahogy rám akadt béklyózó lánc
addig e szomorú gondolat marad
árva szívem eredendő vezérlő vágya
mennyivel jobb lenne
ha a megszokott kopott mindennapok helyett
felém a kaszáját lengető drága örök álom járna

Egyedül

Lám, már a magány sem vár rám,
még szenvedés sem néz kevélyen felém.
Igazából nem is tudom,
mi ad arra elég nyomós okot,

hogy mégis, olykor
hang nélkül, botor módon zokogok bele
a vihar előtti csendbe,
a körülöttem lévő

elrontott életekre figyelve.
Néha csüggedten látom,
mélyen izzó, fájó álom,
mint költő, egyedül állok

vérző szívemmel,
egyre csüggedő hitemmel
a meggyötört föld
hátán élők

reménytelenül sok boldogtalanságával szemben.

eredendő rejtély

könnyektől harmatos szent ég
talán az elképzelt válaszra rátaláltam már
hogy rejtett erővonalak mentén
hol lapít a tetteim vezérlő eredendő rejtély
amely esetleg az lehet
hogy valóban miért oly rettentően fontos nekem
bár történjen bármi rossz velem
csak az életben ő igazán boldog legyen

Nekrológ

rögös útjának végén egy hívó embert
nem érhet nagyobb megtiszteltetés
mint ha másnap reggel
az élet tűzében meggyötört lelke
a mennyekben ébred végre
mégis valahogy itt maradt utánad valami ragacsos
bőröm alá kúszó nagy halom nem halott
igencsak élő vérbő fájdalom

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztő: Kutasi Horváth Katalin
Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu
ISSN 2060-5854

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*

Pável (Colton) István

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
